

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-191)

Mar (2) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	33

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 11)

45. சிச்சக்த்யோ ஹி லிங்கஸ்தா: ஸம்ஸரந்தி யதா ததா

சுத்தே ஹி பகவஜ்ஞானே ஜாதே ஸத்கர்ம ஜீவிநாம்

46-1. ஜீவாநாம் விநிவர்த்தந்தே லிங்காந்யேதாநி நாந்யதா

பொருள் - ஜீவாத்மாக்களுடைய ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தில் உள்ள சித் சக்தியானது ஸம்ஸாரத்தில் மேலும் கீழும் சென்றபடியே உள்ளது, புண்ணிய கர்மங்களுடைய காரணமாக பகவானைக் குறித்த உண்மையான ஞானம் உண்டாகும்போது மட்டுமே ஜீவாத்மாக்களுடைய அந்தச் சரீரமும் நீங்குமே அல்லாது மற்ற எந்தச் சூழ்நிலையிலும் அல்ல.

46-2. விராஜ: ஸ்தூலதேஹோ யோ ப்ரஹ்மாண்டாபரநாமவாந்

47. சதுர்விதாநி சாந்யாநி சரீராணி சரீரிணாம்

ஏஷா மே பௌதிகீ ஸ்ருஷ்டிரிதீதம் ஸ்ருஷ்டிசிந்தனம்

பொருள் - ப்ரஹ்மாண்டம் எனப்படும் விராஜ் ஸ்தூல சரீரம் மற்றும் நான்குவிதமான ஜீவ ஸ்தூல சரீரங்கள் (யோநிஜம் - கர்ப்பத்திலிருந்து உண்டாகும் மனிதன் போன்றவை, அண்டஜம் - முட்டையிலிருந்து உண்டாகும் பறவை போன்றவை, ஸ்வேதஜம் - வியர்வையிலிருந்து உண்டாகும் கொசு போன்றவை, உத்பிஜ்ஜம் - பூமியைப் பிளந்து உண்டாகும் தாவரம் போன்றவை) ஆகியவை என்னுடைய பௌதிக ஸ்ருஷ்டி ஆகின்றன. இப்படியாக என்னுடைய ஸ்ருஷ்டி என்பது உள்ளது.

48. ஸ்திதிர்நாம த்ருதீயா மே சக்திர்யா தே புரோதிதா

தஸ்யா: ஸ்வரூபம் வக்ஷ்யாமி தந்மே சக்ர நிசாமய

பொருள் – இந்திரனே! அடுத்து என்னுடைய மூன்றாவது சக்தியின் இயல்பு குறித்து கேட்பாயாக. இது முன்பே ஸ்திதி என்று கூறப்பட்டதாகும்.

49. ஆத்யா ஸ்ருஷ்டிஷ்டணோ யஸ்து ஸஞ்ஜிஹீர்ஷாணச்ச ய:

யஸ்தைர்கரணம் நாம தயோரந்தர வர்த்திநாம்

50-1. நாநாருபௌர்மதீயை: ஸா ஸ்திதி சக்தி: பரா மம

பொருள் – என்னுடைய ஸங்கல்பம் காரணமாக ஸ்ருஷ்டியும், ஸம்ஹாரமும் உண்டாகின்றன. இதற்கு இடைப்பட்டதான குறுகிய நேரத்தில், பல ரூபங்கள் எடுக்கவல்ல என்னுடைய திறன் காரணமாக, அனைத்தையும் வளர்க்கின்ற எனது சக்தி வெளிப்படுகிறது. இதுவே என்னுடைய ஸ்திதி எனப்படும் சக்தியாகும்.

50-2. விஷ்ணுநா தேவதேவேந மயா சைவ ததா ததா

51. யா ஸ்திதி: கதிதா ஸா து ப்ரதமா தத்த்வ சிந்தகை:

மந்வந்தராதிபௌச்சைவ த்விதீயா பரிகீர்த்திதா

பொருள் – விஷ்ணுவுடன் சேர்ந்து உள்ளதான என்னுடைய ஒவ்வொரு ரூபமும், எனது முதல் ஸ்திதி என்று ஞானிகள் கூறுவர். ஒவ்வொரு மன்வந்தரங்களிலும் உள்ள மனுக்களுடன் நான் இணைந்து அனைத்தையும் காப்பதே எனது இரண்டாவது ஸ்திதி ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 191)

1-2-7 அர்ப்ப கௌகஸ்த்வாத் தத் வ்யபதேசாத் ச நேதி சேத் ந நிசாய்யத்வாத் ஏவம்
வ்யோமவத் ச

பொருள் - சிறியதான இதயத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டதாலும், சிறியவன் என்று ஓதப்படுவதாலும் பரமாத்மா அல்ல என்று கூறுவது சரியல்ல. இதயத்தில் உள்ளவன் என்று உபாஸிப்பதற்காகவே இவ்விதம் கூறப்படுகிறான்; ஆகாயம் போன்று பெரியவனாகவும் கூறப்படுகிறான்.

பூர்வபக்ஷம் - மிகவும் சிறிய இடத்தில் இருத்தல் என்பது “அர்ப்பகௌகஸ்த்வம்” ஆகும். தத்வ்யபதேசாத் - அவனுக்குச் சிறியவனாக உள்ள தன்மை கூறப்படுகிறது. இதன் காரணம், அவன் மிகவும் சிறியதான இதயத்தில் உள்ளான் என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-3) - ஏஷ ம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதயே - இதயத்தில் உள்ள இந்த என்னுடைய ஆத்மா - என்கிறது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-3) - அணீயாந் வீஹேர் வா யாவத் - நெல், கோதுமையைக் காட்டிலும் மிகவும் சிறியவன் - என்கிறது. மேலும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-3) - ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ச்மம் பரிபச்யந்தி தீரா: - அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் அவனை எங்கு பரவியுள்ளவன் என்றும், மிகவும் ஸூக்ச்மமானவன் என்றும், அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளான் என்றும் கூறுவர் - என்று பரமாத்மா குறித்து மிகவும் உயர்ந்த தன்மைகளுடன் கூறுவதால், இதயத்தில் உள்ளதாக மேலே கூறப்படுபவன் ஜீவாத்மா அல்லாமல் பரமாத்மா அல்லன் என்றும், அவன் மிகவும் சிறியவன் என்றும் தேறுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - இது சரியல்ல. காரணம், பரமாத்மாவே மிகவும் சிறிய அளவில் உள்ளவனாக கூறப்படுகிறான்; இது ஏன் என்றால், அவனை உபாஸிப்பதற்காக ஆகும். இதன் காரணமாகவே அவனுக்கு இதயம் என்ற சிறிய இடம் கூறப்பட்டது; சிறியவனாகவும் ஓதப்பட்டது. அவன் ஆகாசம் போன்று மிகவும் பெரியவன் என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-3) - ஜ்யாயாந் ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாநந்தரிஷாத் ஜ்யாயாந் திவோ ஜ்யாயாதேப்யோ லோகேப்ய: - பூமியைக் காட்டிலும் பெரியவன், அந்தரிஷததைக் காட்டிலும் பெரியவன், தேவலோகத்தைக் காட்டிலும் பெரியவன், இந்த உலகங்கள் அனைத்தைக் காட்டிலும் பெரியவன் - என்று கூறியது காண்க. ஆகவே உபாஸனையின் பொருட்டே அவன் சிறியவனாகக் கூறப்பட்டான் என்பது தெளிவாகிறது. இதனை மேலும் விளக்குவோம்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 191)

திருமந்த்ரத்தில் சிந்திக்கவல்ல (த்யானிக்கத்தக்க) பகவத் குணங்கள்

மூலம் - இதுக்குப் ப்ரதிபாத்ய தேவதையாய்ப் ப்ராப்யமுமான பரஸ்வரூபத்தை இத்திருமந்த்ரத்தில் சப்தங்களாயும் ஆர்த்தங்களாயுமுள்ள ப்ரகாரங்களோடேகூட யதா ப்ரமாணம் அநுஸந்திக்கும்போது ரக்ஷகத்வம், அதினுடைய ஸ்வபாவ ஸித்தத்வம், அதில் ஸர்வவிஷயத்வம், ரக்ஷயவஸ்து விசேஷாநுரூபமாக ரக்ஷயினுடைய நாநாப்ரகாரத்வம், ஸர்வதா ரக்ஷகத்வம், ஸர்வத்ர ரக்ஷகத்வம், ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகத்வம், ஸ்வார்த்த ரக்ஷகத்வம், ஸர்வரக்ஷகத்வாபேக்ஷிதமான ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வசக்தித்வம், ஸ்வேச்சா வ்யதிரிக்தாநிவார்யத்வம், அநதிக்ரமணீய ரக்ஷண ஸம்ரம்பத்வம், பரமகாருணிகத்வம், அவஸர ப்ரதீக்ஷத்வம், வ்யாஜமாத்ர ஸாபேக்ஷத்வம், ஆச்ரித ஸுலபத்வம், விச்வஸநீயத்வம், ஸாபராததடநாத்யநுகுண விசேக்ஷணத்வம், சேக்ஷித்வம், அதினுடைய நிருபாதிகத்வ நித்யத்வ ஸர்வவிஷயத்வங்கள், அநந்யசேக்ஷித்வம், குணக்ருதசேக்ஷித்வம், ஸபத்நீகசேக்ஷித்வம், ஸமாப்யதிகாராஹித்யம், ஆத்மஹவிருத்தேசார்ஹத்வம், அசித் பத்த முக்த நித்ய விலக்ஷணத்வம், பரவிசேக்ஷித்வ ஹேதுத்வம்

விளக்கம் - திருமந்த்ரத்தில் கூறப்படும் தெய்வமாகிய நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்தை, திருமந்த்ரத்தின் ஆழ்ந்த பொருள் மற்றும் சப்தங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம், தகுந்த ப்ரமாணங்களுடன் த்யானிக்கும்போது, அந்த ஸ்வரூபத்தில் கீழே கூறப்படும் பல தன்மைகள் வெளிப்படுகின்றன. அவையாவன - காப்பாற்றும் தன்மை, அவன் இயல்பாகவே காப்பாற்றும் தன்மையுடன் இருத்தல், அவ்விதம்

காக்கும்போது அனைத்தையும் காத்தல், காப்பாற்றப்படும் வஸ்துக்கள் பல தன்மைகளுடன் உள்ளதால் காப்பாற்றும் தன்மைகளும் பலதாக இருத்தல், அனைத்துக் காலங்களிலும் காத்தல், அனைத்து இடங்களிலும் காத்தல், அனைத்துவிதங்களிலும் காத்தல், தன்னுடைய விருப்பம் காரணமாகவே காத்தல், அனைத்தையும் காப்பாற்றுவதற்கு அவசியமாக உள்ளதான அனைத்தையும் அறியும் தன்மை, அனைத்து சக்திகளும் கொண்டிருத்தல், தன்னுடைய விருப்பம் அல்லாமல் தன்னால் காப்பாற்றப்படுதல் என்பதை யாராலும் ஒதுக்க இயலாத தன்மை, அவன் காப்பாற்றுவதை யாராலும் தடுக்க இயலாத தன்மை, மிகுந்த கருணை நிறைந்த தன்மை, காப்பாற்றுவதற்கான தகுந்த தருணத்தை எதிர்பார்த்தபடி உள்ள தன்மை, ஜீவனைக் காப்பாற்ற அந்த ஜீவனிடமிருந்து ஒரு சிறிய அல்ப காரணத்தை மட்டுமே நோக்கியிருக்கும் தன்மை, தன்னை அழைப்பவர்களுக்கு மிகவும் எளியவனாக உள்ள தன்மை, எப்போதும் நம்பலாம் என்னும்படி உள்ள தன்மை, யார் எந்த ஒரு தவறு இழைத்தாலும் அதனைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படித் தன்னிடம் சிபாரிசு செய்யும் தன்மை (மஹாலக்ஷ்மி), அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ள தன்மை, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் எப்போதும் அனைவருக்கும் எஜமானனாக உள்ள தன்மை, மற்ற யாருக்கும் இவன் அடிமையாக இல்லாத தன்மை, யார் தன்னுடைய குணங்களையும் தன்மைகளையும் அறிகிறார்களோ அவர்களுக்கு எஜமானனாக இருத்தல், தன்னுடைய பத்தினியாகிய பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்து எஜமானனாக இருத்தல், தனக்கு நிகராகவோ அல்லது விஞ்சியோ யாரும் இல்லாத தன்மை, ஆத்மாவை அவிர்பாகமாக அளிப்பதற்கு அனைத்து தகுதியும் கொண்டிருத்தல், அசித் - ஸம்ஸாரி - முக்தி பெற்றவர் - நித்யஸூரிகள் ஆகிய அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருத்தல், அனைத்தும் இவன் அடிமையாக உள்ளதால் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள தன்மை.

மூலம் - ஸ்வத: கர்த்ருத்வம், சக்த்யாதாயகத்வம், ப்ரேரகத்வம், அநந்யப்ரேர்யத்வம், அநுமந்த்ருத்வம், கர்மஸாஷித்வம், ஸஹகாரித்வம், ப்ரியப்ரவர்த்தகத்வம், ஹிதப்ரவர்த்தகத்வம், நிருபாதிக நந்தவ்யத்வம், வசீகார்யத்வம், ஸித்தோபாயத்வம், ஸாத்யோபாய ஹேதுத்வம், ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ரூபாஜ்ஞாவத்வம், தண்டதரத்வம், ஸர்வஸமத்வம், ஆச்ரித பக்ஷபாதித்வம், அவித்யாதி ஹேதுத்வம்,

அவித்யாத்யநர்ஹத்வம், ஆச்ரித அவித்யா நிவர்த்தகத்வம், ஸ்வரூபாந்யதாபாவ ராஹித்யம், ஸ்வபாவாந்யதாபாவ ராஹித்யம், ஸர்வநேந்த்ருத்வம், ஸர்வ ஜகத் வ்யாபார லீலத்வம்

விளக்கம் - அனைத்தையும் யாருடைய உதவியும் இன்றித் தானாகவே செய்யவல்ல தன்மை, அறியும் தன்மை முதலானவற்றால் ஜீவாத்மாக்களை கவரும் தன்மை, அனைத்து செயல்களையும் தூண்டவல்ல தன்மை, மற்ற யாராலும் தூண்டப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லாத தன்மை, அனைத்து கர்மங்களையும் செய்ய அனுமதி அளிக்கும் தன்மை, அனைத்து கர்மங்களுக்கும் ஒரே சாட்சியாக உள்ள தன்மை, கர்மங்களுக்கு உதவியாக உள்ள தன்மை, அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்பவர்களை ஊக்குவிக்கும் தன்மை, அவனுடைய அடியார்கள் தங்களுக்கு நன்மையானவற்றைச் செய்யும்படியாகத் தூண்டும் தன்மை, எந்தவிதமான காரணமும் அவசியம் இல்லாமல் உபாசிக்கப்படும் வஸ்துவாக இருத்தல், மற்றவர்களால் ஏவப்பட்டுத் தங்களுடைய செயல்களை முடித்துக் கொள்ளும்படியாக உள்ள தன்மை, எப்போதும் ஜீவாத்மாவுக்கு உதவக் கூடிய நிலையில் உள்ள தன்மை, பக்தி அல்லது ப்ரபத்தியை ஜீவாத்மா கைக்கொள்ளக் காரணமாக உள்ள தன்மை, ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி ரூபங்களில் தன்னுடைய ஆணைகளை வெளிப்படுத்திய தன்மை, தவறு செய்பவர்களைத் தண்டிக்கும் தன்மை, அனைவரையும் ஒரே போன்று ஆதரிப்பவன், தன்னை அண்டி நிற்பவர்களிடம் அதிகமான கருணையை வெளிப்படுத்தும் தன்மை, அவித்யை முதலானவை உண்டாகக் காரணமாக உள்ள தன்மை, அவித்யை மற்றும் கர்மங்கள் அற்ற தன்மை, தன்னுடைய அடியார்களுடைய அவித்யையை நீக்கும் தன்மை, தன்னுடைய ஸ்வரூபம் எப்போதும் மாறாதபடி உள்ள தன்மை, தன்னுடைய இயல்பான தன்மை எப்போதும் மாறாதபடி உள்ள தன்மை, அனைத்து ஜீவாத்மாக்களையும் ஆளும் தன்மை, உலகங்களைப் படைத்து காத்து ஸம்ஹாரம் செய்வதை ஒரு லீலையாகக் கொண்ட தன்மை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 11)

26. கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்ய நிந்யாநித்ய வர்ண தஸ்யாநுகுணங்கள்.

அவதாரிகை - இந்த க்ரியாவ்ருத்தி சப்தங்களால் சொன்ன கர்ம கைங்கர்யங்கள் இவர்களுக்கு எதுக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்னச் சொல்லுகிறது - (கர்மேத்யாதி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட “க்ரியா, வ்ருத்தி” என்ற இரு பதங்களால் கூறப்பட்டதான “கர்மம், கைங்கர்யம்” ஆகியவை இந்த இருவருக்கும் (சாஸ்த்ரத்தில் நிலை நிற்பவர், திருமந்த்ரத்தில் நிலைநிற்பவர்) செய்வது என்ன என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் (இங்கு கர்மம் என்பது சாஸ்த்ரங்களில் “இயற்றப்பட வேண்டும்” என்று விதிக்கப்பட்ட செயல்கள் ஆகும்).

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கர்மம் அஸத்யமுமாய் அநித்யமுமான வர்ணத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்கும்; கைங்கர்யம் ஸத்யமுமாய் நித்யமுமான தாஸ்யத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்கை. வர்ணத்தை அஸத்யம், அநித்யம் என்கிறது ஆத்மாவுக்குள்ள வேஷமல்லாமையாலே ஸததைகரூபமன்றிக்கே ஒளபாதிகமுமாய் அநித்யமுமாய் நச்வரமுமான தேஹாவதியாய்ப் போருகையாலே; தாஸ்யத்தை ஸத்யம், நித்யமென்கிறது ஆத்மாவுக்குள்ள வேஷமாகையாலே ஸததைக ரூபமாய் யாவதாத்மாநு வர்த்தி யாகையாலே. வர்ணாநுகுணமென்றது - வர்ணத்துக்குச் சேர்ந்த தென்றபடி. தாஸ்யாநுகுணமென்றதும் அப்படியே.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “க்ரியை” என்ற சொல் மூலம் உணர்த்தப்பட்ட கர்மம் என்பது பொய்யானதாக, ஒரு சில நாட்களில் அழியக்கூடியதாக உள்ள வர்ணத்திற்கு (சாதி) ஏற்றதாக இருக்கும். “விருத்தி” என்பதால் கூறப்பட்ட கைங்கர்யம் என்பது எப்போதும் உன்மையானதாக, என்றும் அழியாமல் நிலைத்து நிற்பதாக உள்ள அடிமைக்கு ஏற்றதாக இருக்கும். வர்ணத்தை ஏன் அஸ்த்யம், அநித்யம் என்றார்? காரணம் - ஆத்மாவுக்கு ஏற்றதான ஸ்வரூபம் இல்லாததாலும்; ஒரே தன்மை கொண்டதாக இல்லாமல் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் உண்டாகி பின்னர் சில நாட்கள் கழித்து மறைந்து விடக்கூடிய இந்தச் சரீரத்தை நம்பி உள்ளதாலும் ஆகும். அடிமைத்தனத்தை ஏன் ஸ்த்யம், நித்யம் என்றார்? காரணம் - ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி உள்ளதாலும், ஒரே தன்மை கொண்டதாக இந்தச் சரீரத்தில் உயிர் நிலைக்கும்வரை தொடர்வதாலும் ஆகும். “வர்ண அநுகுணம்” என்றால் “வர்ணத்துக்குச் சேரும்விதத்தில்” என்று பொருள். இது போன்றே “தாஸ்ய அநுகுணம்” என்றால் “அடிமைத்தனத்திற்குச் சேரும்விதத்தில்” என்று பொருள்.

27. இவற்றுக்கு விதிராகங்கள் ப்ரேரகங்கள்.

அவதாரிகை - இவையிரண்டுக்கும் ப்ரேரகங்கள் எவையென்னச் சொல்லுகிறது - (இவற்றுக்கித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டையும் செய்யத் தூண்டுவது எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “யஜேத, ஜஹூயாத்” இத்யாதியான சாஸ்த்ரவிதி கர்மத்துக்கு ப்ரேரகம். அசேஷ சேஷதைகரதியாகிற ராகம் கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரேரகமென்கை. “பகவதநுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரித” மிறே கைங்கர்யம். “உகந்து பணி செய்து” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - கர்மம் செய்யத் தூண்டுவது, யஜேத - யாகம் செய்யக்கடவன், ஜஹூயாத் - அவிர்பாகம் இடுவனாக - என்பது போன்ற சாஸ்த்ர விதிகள் ஆகும்.

கைங்கர்யம் செய்யத் தூண்டுவது, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களிலும் ஈடுபடுத்தவல்ல ஆசை ஆகும். சரணாகதி கத்யத்தில் - பகவத் அனுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரித - பகவத் அனுபவத்தால் பிறந்த ப்ரீதி - என்பதே கைங்கர்யம் என்று உரைத்தது காண்க. திருவாய்மொழி (10-8-10) - உகந்து பணி செய்து - என்றது காண்க.

28. மண்டினாரும் மற்றையாரு மாச்ரயம்.

அவதாரிகை - இவற்றுக்கு ஆச்ரயமாரென்னச் சொல்லுகிறது - (மண்டினாருமித்யாதி).

விளக்கம் - கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டும் செய்வதற்கு ஏற்றவர்கள் யார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினார்” என்று உகந்தருளின நிலங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டரா யிருக்கிற ப்ரபன்னர் கைங்கர்யத்துக்கு ஆச்ரயம். “விளக்கின் விதியில் காண்பார்” என்று கீழிற்பாட்டில் சொன்ன மற்றையாரான உபாஸகர் கர்மத்துக்கு ஆச்ரயமென்கை. இத்தால் கர்ம கர்த்தாக்களையும் கைங்கர்ய கர்த்தாக்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - திருக்குறுந்தாண்டகம் (19) - கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினார் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் மிகவும் விருப்பத்துடன் வசிக்கும் திவ்யதேசங்களில் ஆழ்ந்த பற்றுதல் வைத்துள்ள ப்ரபன்னர்களே கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றவர்கள் ஆவர். திருக்குறுந்தாண்டகம் (18) - விளக்கின் விதியில் காண்பார் - என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட மற்ற உபாஸகர்கள் அனைவரும் கர்மத்திற்கு ஏற்றவர்கள் ஆவர். இதன் மூலம் கைங்கர்யம் மற்றும் கர்மம் ஆகியவற்றுக்குத் தகுதியானவர்களை உரைத்தார்.

29. அருள் முடிய நிறுத்தி அடைய நின்றதும் நல்லதோரருள் தன்னாலே நன்று மெளரியனாகிறதும் விஷயம்.

அவதாரிகை - இவற்றுக்கு விஷயமேதென்னச் சொல்லுகிறது - (அருள்முடிய வித்யாதி).

விளக்கம் - கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டையும் இயற்றுவதற்கான இலக்கு எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “எத்தவம் செய்தார்க்கும் அருள் முடிவதாழியான் பால்” என்கிறபடியே ஆச்ரயண பலஸித்தி தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலேயாம்படி, “தன் மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக” என்கிறபடியே தனக்கு தநுபூதரான தேவதைகளை நிறுத்தி “அவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனர்” என்கிறபடியே ஆச்ரயிக்கிற சேதநர் வித்யுத்த ப்ரகாரேண ஆச்ரயித்து பலம் பெறும்படி தேவதாந்தர்யாமியாய் நின்றவிடம் கர்மத்துக்கு விஷயம்; “நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம்” என்றும், “கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவல ஸ்வ க்ருபையாலே அத்யந்த ஸுலபனாய்க் கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிறவிடமே கைங்கர்யத்துக்கு விஷய மென்கை.

விளக்கம் - நான்முகன் திருவந்தாதி (2) - எத்தவம் செய்தார்க்கும் அருள் முடிவதாழியான் பால் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எந்தத் தெய்வங்களை அண்டினாலும் கிட்டவல்ல பயன் என்பது ஸர்வேச்வரனாகிய தன் மூலமாகவே ஆகும் என்னும் விதத்தில், திருவாய்மொழி (5-2-8) - தன் மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக - என்பதற்கு ஏற்றபடி, தனக்குச் சரீரமாக உள்ள மற்ற தெய்வங்களை ஏற்படுத்தினான்; திருவாய்மொழி (1-1-5) - அவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனர் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தந்த தேவதைகளை அண்டி நின்று, விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கங்களை இயற்றி, அதன் மூலம் பயன் பெறும்படியாகத் தான் அந்த தெய்வங்களின் அந்தர்யாமியாக நிற்பதே கர்மத்தின் இலக்கு ஆகும் (உதாரணமாக, வேதவரிகளில் வரும் இந்த்ரன், அக்னி போன்ற தேவதைகளின் அந்தர்யாமி என்று கருத்து). திருமாலை (10) - நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-6-11) - கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது க்ருபை என்பதால் மட்டுமே

அடைவதற்கு மிகவும் எளியவனாக அர்ச்சாவதாரமாக நிற்கும் நிலையே கைங்கர்யத்துக்கு இலக்கு ஆகும்.

30. இவற்றாலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும்.

அவதாரிகை - இவ்வோ நிலைகளை விஷயமாக வுடைத்தாகையாலே கர்ம கைங்கர்யங்கள் இப்படி சொல்லப்பட்டன என்கிறார் - (இவற்றாலே யித்யாதி).

விளக்கம் - அந்தர்யாமியாக நிற்கும் ஸர்வேச்வரனை இலக்காகக் கொண்டது கர்மம் என்றும், அர்ச்சையாக நிற்கும் ஸர்வேச்வரனை இலக்காகக் கொண்டது கைங்கர்யம் என்றும் உள்ளதால், கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யங்கள் குறித்து இவ்விதம் கடந்த சூர்ணையில் உரைக்கப்பட்டன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி தேவதாந்தர்யாமியையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் விஷயமாகவுடைய இவ்வாகாரங்களாலே ஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாக வுடைய கர்மத்தை ஸாதாரணமென்றும், அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாக வுடைய கைங்கர்யத்தை அஸாதாரணமென்றும் சொல்லுமென்கை.

விளக்கம் - இவ்விதம் அனைத்து தெய்வங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள நிலையையும், அர்ச்சையாக உள்ள நிலையையும் விஷயமாகக் கொண்டதான கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் என்பவை - நான்முகன் உள்ளிட்ட தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக நிற்பது கொண்டு மிகவும் பெரிய சிறப்பு அற்ற நிலை என்பதால், அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து இயற்றப்படும் கர்மங்களும் சிறப்பு ஏதும் இல்லாதது என்றும்; திவ்யமங்களமான திருமேனியாக அர்ச்சையுடன் கூடிய நிலை என்பதால், அர்ச்சையாக நிற்கும் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்கள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை என்றும் கருத்து.

31. ஜாத்யாச்ரமதீசைஷுகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நமுவும்.

அவதாரிகை - இவ்வஸாதாரண ஸேவையிலே அதிகரித்தார்க்கு ஸாதாரணமானவதில் அந்வயம் தன்னடையே கழியும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் - (ஜாத்யாச்ரமேத்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாகச் சிறப்புள்ள கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு, சிறப்பற்றதான கர்மங்களுடைய சேர்க்கை என்பது தானாகவே கழிந்துவிடும் என்பதைத் தக்க உதாரணத்தோடு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸ்வகர்ம ப்ராஹ்மணஸ்ய அத்யயநம், அத்யாபநம், யஜநம் யாஜநம், தாநம் ப்ரதிக்ரஹணம், தாயாத்யம் ஸிலோஞ்ச்ச: அந்யச்ச அபரிக்ருஹீதம், ஏதாந்யேவ ச்ஷத்ரியஸ்ய அத்யாபந யாஜந ப்ரதிக்ரஹணாநி பரிஹார்யாணி; தண்டயுத்தாதிகார:, ச்ஷத்ரியவத் வைச்யஸ்ய, தண்டயுத்தவர்ஜம் க்ருஷி கோ ரக்ஷண வாணிஜ்யாதிகம் க்ராஹ்யம்” என்கையாலே, அத்யயநாத்யாபந யஜந யாஜந தாந ப்ரதிக்ரஹ ரூப ஷட்கர்மமும் ப்ராஹ்மணனுக்கு கர்த்தவ்யமாய், ச்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கும் அத்யாபநாதித்ரயமொழிய அத்யயநாதித்ரயமே கர்த்தவ்யமாய், அவர்கள் தங்களுள்ளும் தண்டயுத்தங்கள் ச்ஷத்ரியனுக்கு அஸாதாரணமாய், க்ருஷி கோ ரக்ஷண வாணிஜ்யங்கள் வைச்யனுக்கு அஸாதாரணமாய், “சுச்ருஷா சூத்ரஸ்ய இதரேஷாம் வர்ணாநாம்” என்கையாலே சூத்ரனுக்கு த்ரைவர்ணிக சுச்ருஷையே தர்மமாய், இப்படி தத்தஜ்ஜாத்யநுகுணமாக ஒருவனுக்கு உபாதேயமானது ஒருவனுக்கு த்யாஜ்யமாய்க் கொண்டு தர்மங்கள் பேதித்திருக்குமிறே.

விளக்கம் - ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரம் - ஸ்வகர்ம ப்ராஹ்மணஸ்ய அத்யயநம், அத்யாபநம், யஜநம் யாஜநம், தாநம் ப்ரதிக்ரஹணம், தாயாத்யம் ஸிலோஞ்ச்ச: அந்யச்ச அபரிக்ருஹீதம், ஏதாந்யேவ ச்ஷத்ரியஸ்ய அத்யாபந யாஜந ப்ரதிக்ரஹணாநி பரிஹார்யாணி; தண்டயுத்தாதிகார:, ச்ஷத்ரியவத் வைச்யஸ்ய, தண்டயுத்தவர்ஜம் க்ருஷி கோ ரக்ஷண வாணிஜ்யாதிகம் க்ராஹ்யம் - ஒரு அந்தணனுக்கான கர்மங்கள் என்னவென்றால் வேதம் ஓதுதல் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்தல் செய்வித்தல், தானம் அளித்தல் அளிக்கும்படிச் செய்தல், தாயபாகம்

கொண்டு கிட்டிய செல்வம் கதிர்நெல் சேககரித்தல், மற்றவர்களால் எடுத்துக்கொள்ளப்படாத பழங்கள் மற்றும் கிழங்குகளை விரும்புதல் ஆகும்; இந்த ஆறில் வேதம் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்வித்தல், தானம் செய்வித்தல் என்று மூன்றுடன் சேர்ந்து, தண்டித்தல் மற்றும் யுத்தம் செய்தல் ஆகியவை சூத்திரியனுக்கு மட்டுமே உரியவை ஆகும்; சூத்திரியனுக்குக் கூறப்பட்ட தண்டித்தல் மற்றும் போர் செய்தல் ஆகியவை நீங்கலாக உள்ள மற்ற மூன்றும் (அதாவது வேதம் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்வித்தல், தானம் செய்வித்தல்), வைசியனுக்கு உரிய கர்மங்கள் ஆகும்; இந்த மூன்றுடன் சேர்ந்து பயிர் செய்தல், பசுக்களைக் காத்தல் மற்றும் வியாபாரம் செய்தல் ஆகிய மூன்றும் வைசியனுக்கு மட்டுமே உரியதாகும் – என்று கூறியது காண்க. ஆக வேதம் ஓதுதல் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்தல் செய்வித்தல், தானம் செய்தல் செய்வித்தல் ஆகிய ஆறும் அந்தணர்களுக்கு உரிய கர்மங்கள்; இவற்றில் வேதம் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்வித்தல், தானம் செய்வித்தல் ஆகிய மூன்றும் சூத்திரியன் மற்றும் வைசியன் ஆகிய இருவருக்கும் உரிய கர்மங்கள்; இவர்கள் இருவரில், போர் செய்தல் மற்றும் தண்டித்தல் ஆகிய இரண்டும் சூத்திரியனுக்கு மட்டுமே உரிய கர்மங்கள்; பயிர் செய்தல், பசுக்களைக் காத்தல், வியாபாரம் செய்தல் ஆகியவை வைசியனுக்கு மட்டுமே உரிய கர்மங்கள் ஆகும். மேலும் ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரம் - சுச்ருஷா சூத்ரஸ்ய இதரேஷாம் வர்ணாநாம் – அந்தணர், சூத்திரியர், வைசியர் ஆகிய மூவரும் அந்தந்த காரியங்களைச் செய்யும்போது, அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை இயற்றுதலே மற்ற வர்ணமாகிய சூத்திரர்களுக்கு உரிய கர்மம் ஆகும் – என்பதால், மற்ற வர்ணத்தினர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்தலே சூத்திரர்களுக்குத் தர்மம் ஆகிறது. இப்படியாக அந்தந்த வர்ணத்தினரின் தர்மங்கள் வேறுபட்டுள்ளன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ப்ரஹ்மசாரியான தசையில் உபாதேயமான பிசுஷாசரண ஸாமிதாதாநாதிகள் க்ருஹஸ்தனான தசையில் த்யாஜ்யங்களாய், அக்நிஹோத்ர அதிதி ஸத்காராதிகள் உபாதேயமாகையாலும், வநஸ்த்தனான தசையில், “ஸந்த்யஜ்ய க்ராம்ய மாஹாரம் ஸர்வஞ்சைவ பரிச்சதம்” என்கையாலே பூர்வாச்ரமத்தி லுபாதேயமான க்ராம்யாஹார பரிச்சதாதிகள் த்யாஜ்யமாய், “வஸீத சர்ம சீரம் வா” என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட சர்ம சீரவஸநத்வ ஜடிலத்வ ச்மச்ருலோம நகதாரண வந்யாஹாரங்கள் உபாதேயமாகையாலும்,

ஸந்ந்யாஸியான தசையில் பூர்வாச்ரம உபாதேயமான அக்நிஹேத்ராதிதி ஸத்காராதிகளும் ஜடிலத்வாதிகளும் த்யாஜ்யமாய், “அநக்நி ரநிகேதஸ் ஸ்யாத்” இத்யாதிப்படியே அநக்நித்வா நிகேதத்வா ஸஹாயத்வாதிகள் உபாதேய மாகையாலும் ப்ரத்யாச்ரமம் தர்மம் பேதியா நின்றதிநே.

விளக்கம் - ப்ரஹ்மசாரியாக உள்ளபோது பிசைஷ எடுத்தல், ஸமித்தைச் சேகரித்தல் என்றுள்ள தர்மங்களை, அவன் க்ருஹஸ்தனாகும்போது கைவிட்டு, அக்நிஹேதாத்ரம் மற்றும் விருந்தினர் உபசாரம் என்பவை கைக்கொள்ளத்தக்கவைகளாக உள்ளன; வானப்ரஸ்தனாக உள்ள நிலையில், மநுஸ்மருதி - ஸந்த்யஜ்ய க்ராம்ய மாஹாரம் ஸர்வஞ்சைவ பரிச்சதம் - கிராமத்தில் உள்ள அனைத்து உணவு, ஆடை ஆபரணங்களை கைவிட்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப க்ருஹஸ்தனாக உள்ளபோது ஏற்கத்தக்கதான கிராமத்தில் உள்ள உணவுவகைகள் மற்றும் அலங்காரங்கள் ஆகியவை கைவிடத் தக்கதாகவும், மநுஸ்மருதி - வஸீத சர்ம சீரம் வா - தோல் அல்லது மரவுரி அணியவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மரவுரி அணிதல், சடை வளர்த்தல், தாடி மற்றும் நகங்கள் வளர்த்தல், காட்டில் கிட்டும் உணவுகளை உட்கொள்ளுதல் போன்றவை ஏற்கத்தக்கதாக உள்ளன; ஸந்ந்யாஸியாக உள்ளபோது க்ருஹஸ்தன் மற்றும் வானப்ரஸ்தன் ஆகிய நிலைகளில் உள்ள அக்நிஹேதாத்ரம், விருந்தினர் உபசாரம் போன்றவை தள்ளத்தக்கவையாகவும், மநுஸ்மருதி - அநக்நி ரநிகேதஸ் ஸ்யாத் - அக்நி இல்லாமலும், வீடு இல்லாமலும் இருத்தல் வேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப அக்நிகார்யம் இல்லாமலும், வீடு இல்லாமலும், துணை ஏதும் இல்லாமலும் இருத்தல் வேண்டும் என்று உள்ளது. இப்படியாக ஒவ்வொரு ஆச்ரமங்களிலும் உள்ள தர்மங்கள் வேறுபட்டுள்ளன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளிலே தீக்ஷித்தவனுக்கு வர்ணத்ரயாச்ரம சதுஷ்டய ஸாதாரணமாய் அசுரணே ப்ரத்யவாயதயா அவச்ய கர்த்தவ்யமாய்ப் போரும் நித்யகர்மம் அநநுஷ்டேயமாய், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மமே அநுஷ்டேயமாகையாலே தீக்ஷையிலே தர்மம் பேதித்திருக்குமிநே.

விளக்கம் - ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்ற யாகங்களை இயற்றும் பொருட்டு அதற்கான அனுமதியைக் கைக்கொண்டவனுக்கு, மூன்றுவிதமான வர்ணங்கள் மற்றும் நான்குவித ஆச்ரமங்கள் ஆகியவற்றில் உள்ளவர்கள் அவசியமாகச் செய்யவேண்டிய அன்றாட கர்மங்களை இயற்றாமல் விடுவதும், ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்றவை மட்டுமே பின்பற்றவேண்டும் என்பதும் விதிக்கப்பட்டது என்பதால், தீசைஷ பெற்ற பின்னர் தர்மங்கள் வேறுபட்டுள்ளன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகளிலும் ப்ரஹ்மசர்யாத் யாச்ரமங்களிலும் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மாந்தர தீசைஷகளிலும் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே அஸாதாரண விக்ரஹ ஸஹிதேச்வர விஷயமாகையாலே அஸாதாரணமாய், அதஏவ, “அத்தாணிச்சேவகம்” என்று அந்தரங்க ஸேவையாயிருக்கிற கைங்கர்யத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமி விஷயமாய் தச்சரீர பூத தேவதாத்வாரா ததாராதநமாகையாலே ஸாதாரணமாயிருந்துள்ள கர்மம் உறங்குவான் கைப்பண்டம் போலே தன்னடையே நமுவுமென்கை. இத்தால் வர்ணாச்ரமாதி நிஷ்ட்டர்க்கு தத்ததிகாராநுரூப தர்மமொழிய அநநுகுணாமானது த்யாஜ்யதயா கழிக்கப்படுமா போலே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சிகளானவர்களுக்கு ததநுரூப தர்மமொழிய அதநுரூபமானது த்யாஜ்யமாய் தன்னடையே விட்டுக் கழியுமென்றதாயிற்று. இப்படியிருக்கச் செய்தே சிஷ்டர்கள் அநுஷ்ட்டித்துப் போருகிறது - ஸ்வாநுஷ்ட்டாநத்தைப் பின்சென்று லோகம் நசிக்கவொண்ணாதென்னு மாந்ரு சம்ஸ்யத்தாலேயிறே. “யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:, மம வர்த்தமாநு வர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச:; உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்மசேதஹம், ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:” என்கிறபடியே பரார்த்தமாகவிறே இவர்களு மநுஷ்ட்டிப்பது.

விளக்கம் - ஆகவே இப்படியாக அந்தணன் முதலான வர்ணங்களிலும், ப்ரஹ்மசர்யம் முதலான ஆச்ரமங்களிலும், ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்றதான வேறுபட்ட தர்மங்கள் கொண்ட தீசைஷ நிலைகளிலும் தர்மங்கள் வேறுபட்டு, அந்தந்த கட்டங்களில் சில சில கர்மங்கள் தாங்களாகவே மறைகின்றன. இதே

போன்று - கைங்கர்யம் என்பது, தனக்கே உண்டான திவ்யமங்கள விக்ரஹம் என்பதுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக உள்ளதால் சிறப்பு வாய்ந்ததாகவும், திருப்பல்லாண்டு (8) - அத்தாணிச் சேவகமும் - என்பதற்கு ஏறப அவனுக்குச் செய்யப்படும் அந்தரங்கத் தொண்டாகவும் உள்ளதால், அத்தகைய கைங்கர்யத்தில் நிலை நிற்பவர்களுக்கு, தேவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக ஸர்வேச்வரன் உள்ள அந்தர்யாமி நிலை என்பதற்கு விஷயமாகவும், ஸர்வேச்வரனாகிய தனது சரீரமாக உள்ள தேவர்கள் மூலம் தனக்குச் செய்யப்படும் ஆராதனம் என்பதாகவும் உள்ளதால் அதிக மேன்மை அல்லாத கர்மங்கள், உறங்கும் ஒருவனிடம் உள்ள பொருள் போன்று தாங்களாகவே மறைந்துவிடும் என்று கருத்து. இதன் மூலம், நான்குவிதமான வர்ண தர்மங்கள், நான்குவிதமான ஆச்ரம தர்மங்கள் போன்ற தர்மங்களில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்களுக்கு, அந்தந்த வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் அல்லாமல் மற்ற தர்மங்கள், தாங்களாகவே விலக்கப்படுவது போன்று - ஆத்மஸ்வரூபத்தினை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்கு அதற்குரிய தர்மங்கள் அல்லாமல் மற்ற அனைத்தும் கைவிடத் தக்கதான தர்மங்களாகவே அகன்றுவிடும். இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்கள், அன்றாடம் கர்மங்களை இயற்றுவது ஏன் என்றால், தங்களுடைய நடவடிக்கைகளைக் கண்டு மற்றவர்களும் கர்மம் இயற்றாமல் இருக்கக்கூடாது என்பதால் ஆகும். இதனைக் கீதையில் பகவான் கீழே உள்ளது போன்று உரைத்தமை காண்க:

- (3-23) - யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:, மம வர்த்மாநு வர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச: - பார்த்தா! நான் எனது கர்மங்களில் ஈடுபடாமல் இருந்தால் பெருத்த தீமை உண்டாகும். காரணம், மனிதர்கள் அனைத்து விதங்களிலும் என்னுடைய வழியைப் பின்பற்றியபடியே உள்ளனர்.
- (3-24) - உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்மசேதஹம், ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா: - நான் கர்மம் இயற்றாவிட்டால் இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும் சீர்குலைந்து போவர். இப்படிப்பட்ட பேரழிவை நானே உண்டாக்கியவன் ஆகிவிடுவேன். இந்த மனிதர்களைக் கொன்றவனாகவும் ஆகிவிடுவேன்.

மேலே உள்ள வரிகளுக்கு ஏற்ற, மற்றவர்களுக்காக அல்லவோ இவர்கள் தங்களுடைய தர்மங்களைச் செய்தபடி உள்ளனர்!!

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 156)

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி

அனைவதரவணை ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - ஸர்வேச்வரன் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் தம் ஒருவரளவிலுமன்றிக்கே, தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையா ரளவிலும் வெள்ளமிட்டபடியைச் சொன்னார் கீழ்; இத்திருவாய்மொழியில் - “நம்மோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவான அவன் இப்படி விஷயீகரிப்பானான பின்பு, ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நம்மோட்டை ஒரு ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கி அவன் க்ருபைக்கு விஷயமாக்குவோம்” என்று, அவர்களுக்கு மோஷ ப்ரதத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் தன்னிடம் கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பு என்பது தன் ஒருவர் அளவில் நின்றுவிடாமல், தன்னுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட அனைவரது விஷயத்திலும் வெள்ளமெனப் பொங்கிப் பாய்ந்தது குறித்து திருவாய்மொழி (2-7-1) - எமர்கீழ்மேல் - என்று அருளிச்செய்தார். இந்தத் திருவாய்மொழியில், நம்மாழ்வார் தனது திருவுள்ளத்தில், “நம்முடன் மற்றவர்களுக்கு உண்டான ஸம்பந்தம் என்பதை மட்டுமே தனது திருவுள்ளத்தில் கொண்டவனாக அவர்களையும் அவன் ஏற்றுக்கொள்கிறான். ஆகவே ஸம்ஸாரிகள் அனைவருக்கும்

நாம் அவனைக் குறித்து உபதேசித்து, நம்முடன் அவர்களுக்கு ஒரு குரு சிஷ்ய ஸம்பந்தத்தை ஏற்படுத்தி, அவனுடைய கருணைக்கு அவர்களையும் இலக்காக்குவோம்”, என்று தீர்மானித்து அவர்களுக்கு மோக்ஷத்தினை அளிப்பது யார் என்பது குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்திருவாய்மொழி தன்னை - “ஈச்வரத்வம் சொல்லுகிறது” என்று நிர்வஹிப்பாரும் உண்டு; “மோக்ஷ ப்ரதத்வம் சொல்லுகிறது” என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும்படி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வேச்வரத்தன்மையை இந்தத் திருவாய்மொழி உபதேசிக்கிறது என்று சில பூர்வாசார்யார்கள் கூறுவர்; திருவாய்மொழி (2-8-1) - இருவரவர் முதலும் தானே, (2-8-6) - தீர்த்தன் உலகளந்த - என்ற இரண்டையும் வைத்து இவ்விதம் உரைப்பர். ஆனால் ஸ்வாமி பராசரபட்டர், “திருவாய்மொழி (2-2) - திண்ணன் வீடு - என்பதில் முன்பே ஸர்வேச்வரத்தன்மை உணர்த்தப்பட்டது. ஆகவே இந்தத் திருவாய்மொழியில் (2-8-1) - பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு புணைவன் - என்பதால், இது மோக்ஷ ப்ரதத்வம் உரைக்கிறது”, என்பார்.

வ்யாக்யானம் - இவைதான் ஒன்றையொன்று விட்டிராது; ஈச்வரனாயிற்று மோக்ஷ ப்ரதனாமவன்; மோக்ஷ ப்ரதனாம்போது ஈச்வரனாக வேணும். இது தன்னில் செய்ததாகிறது என்? என்னில்; ஆழ்வார்க்கு முதல்தன்னிலே ஸர்வேச்வரன் அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து ஆபிமுக்யத்தைப் பிறப்பித்து, ருசியையுண்டாக்கி, இவர்விடிலும் தான் விடாதே விரும்பி, இதுதான் இவர் தம்மளவிலன்றிக்கே தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரளவும் இப்படியே பெருகிக் கரைபுரளுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, “ஸர்வேச்வரன் ஸ்வபாவம் இதுவான பின்பு, நாம் பெற்ற பேறு எல்லாரும் பெறும்படி பண்ணுவோம்” என்று, ஸம்ஸாரிகளையடையப் பார்த்து, அவர்களுக்கு, “மோக்ஷப்ரதன்” என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஆனால் ஸர்வேச்வரத்தன்மை இருந்தால் மட்டுமே மோஷம் அளிக்க இயலும், மோசஷம் அளிப்பவன் ஸர்வேரத்தன்மை கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதால் இந்த இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்தே உள்ளன. சரி, ஆனால், இந்த இரண்டில் எதனை இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார்? திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்யும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன், (1-7-7) - யானொட்டி என்னுளிருத்துவம் என்றிலன், (2-3-3) - அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து, (5-8-9) - இசைவித்து என்னை - போன்றவற்றில் அருளிச்செய்தது போன்று ஸர்வேச்வரன் தனது விஷயத்தில் ஆழ்வாருக்கு துவேஷம் இல்லாத நிலையை ஏற்படுத்தினான். தொடர்ந்து திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதன் மூலம் தன்னில் நிலைநிறுத்தினான். அதன் பின்னர், (2-3-3) - அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து, (2-3-7) - நின்னலாலிலேன் காண் - போன்றவற்றில் கூறப்பட்டது போன்று தன் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ருசியை ஏற்படுத்தினான். அதன் பின்னர் ஆழ்வார் தன்னை விட்டாலும் தான் அவரை விடாமல் நின்று விரும்புவதை (1-7-7) - யானொட்டி என்னுளிருத்துவம் என்றிலன் - என்பதன் மூலம் உணர்த்தினான். மேலும் அவனுடைய இந்த அன்பு என்பது ஆழ்வாராகிய தன்னளவில் மட்டும் நிற்காமல், தன்னுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் விஷயத்திலும் கரைபுரண்டு ஓடுவதை எண்ணினார். ஆகவே தனது திருவுள்ளத்தில், “ஸர்வேச்வரனுடைய தன்மை இவ்விதம் உள்ளபோது, நாம் அடைந்த பேறு என்பதை அனைவருக்கும் கிட்டும்படிச் செய்வோம்” என்று அனைத்து ஸம்ஸாரிகளிடமும், “ஸர்வேச்வரனே மோசஷம் அளிக்கவல்லவன்” என்று உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவர், தாம் பெற்றதாய்ப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற பேறுதான் - பிராட்டி, திருவடி, திருவனந்தாழ்வானைப் பரிகரமாகவுடைத்தாய், எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் ஸ்வயத்தந்தாலே ப்ராபிக்க அரிதாய், அவனாலே பெறப் பார்ப்பார்க்கு வருத்தமறப் பெறலாய், ஸம்ஸாரத்தில் போகங்கள்போலே அஸ்த்திரமா யிருக்கை யன்றிக்கே நித்யமாய், அவிசதமா யிருக்கை யன்றிக்கே, அத்யந்தம் ஸ்புடமாய், துக்கமிசீரமா யிருக்கை யன்றிக்கே ஸுகைகதாநமாய், மங்களமாய், உத்தமமாய், அபரிச்சிந்நமாய், இப்படியிருக்கிற முக்தப்ராப்ய போகத்தைத் தமக்கும் தம் பரிகரத்துக்கும் அவன் கொடுப்பானாகப்

பார்க்கிறபடியைக் கண்டு, “ஸம்ஸாரிகளையும் ஈத்ருச போகிகளாம்படி பண்ணவேணும்” என்று பார்த்து, அவர்களைக் குறித்து ஹிதம் அருளிச் செய்ய, அது கேட்ட பின்பும் அவர்கள் பழைய நிலையில் நின்று குலையாதே, மால்யவான் தொடக்கமானார் ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம்போலே அவர்கள் இத்தை அநாதரித்திருக்க, “நாம் நம்முடைய அநுபவத்தை விட்டு இவர்களோடே துவக்குண்கிற இதுக்கு ப்ரயோஜநமென்?” என்று, வழி பறிக்கும் நிலத்தில் தம் கைப்பொருள் கொண்டு தப்பினார் ஹ்ருஷ்டராமாபோலே, “நாம் முந்துறமுன்னம் இவர்களைப் போலே ஆகாதொழியப் பெற்றோமிறே” என்று ஸ்வலாபத்தை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து, ஆழ்வார் தான் பெற்றதாகக் கொண்டாடுகின்றதும், மற்றவர்களுக்கு உபதேசிப்பதும் ஆகிய பேறு என்பதை அருளிச்செய்கிறார். பெரியபிராட்டி, கருடன், ஆதிசேஷன் போன்ற பரிவாரங்களைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனைத் தனது விஷயமாகக் கொண்டது; எத்தனை ஞானம் கொண்டவர்களாக உள்ளபோதிலும் தங்களுடைய முயற்சி என்று செய்தால் அடைவதற்கு இயலாதது; இவன் மூலமாக அடைய முயல்பவர்களுக்கு மிகவும் எளிதாக எந்தத் துயரமும் இன்றி கிட்டவல்லது; ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள இன்பங்கள் போன்று ஸ்திரமற்றதாக இல்லாமல் எப்போதும் நிலையாக இருப்பது; விளங்காத பொருள்கள் போன்று அல்லாமல் எப்போதும் ப்ரகாசத்துடன் கூடியது; துக்கம் அல்லது சுகதுக்கம் கலந்தும் இல்லாமல் எப்போதும் சுகம் மட்டுமே நிறைந்தது; மங்களகரமானது; உத்தமமானது; எந்தவிதமான அளவுகளுக்கும் உட்படாதது - இப்படியாக உள்ளதான முக்தர்கள் அனுபவிக்கும் இன்பம் என்பதையே பேறு என்கிறார். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த பேற்றினை அவன் தனக்கும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் அளிப்பது கண்டு, “அனைத்து ஸம்ஸாரிகளையும் இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த இன்பத்தினை நிறைந்தவர்களாக மாற்ற வேண்டும்”, என்று சிந்தித்தவராக, அவர்களைக் குறித்து நம்மையை அருளிச்செய்யத் தொடங்கினார். ஆனால் அவர்கள் இவருடைய சொற்கள் அனைத்தையும் கேட்ட பின்னரும் தங்களுடைய பழைய நிலையில் எந்தவிதமான மாற்றமும் இல்லாமல் நின்றனர்; மாரீசன், விபீஷணன் போன்ற பலரும் இராவணனுக்கு நன்மை அளிக்கவல்ல அறிவுரைகளை உரைத்த பின்னரும் அவன் அவற்றைத் தள்ளியது

போன்று ஸம்ஸாரிகளும் இவருடைய சொற்களைத் தள்ளினர். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார், “நாம் ஸர்வேச்வரனுடன் கூட நின்று அனுபவிக்கும் அனுபவங்களை விட்டு, இவர்களுடன் எந்தவிதமான பயனும் இல்லாமல் உபதேசம் செய்வதன் பலன் என்ன?”, என்று எண்ணி, கையில் உள்ளவற்றை வழிப்பறிச் செய்யும் காட்டின் வழி செல்லும் ஒருவர், தனது கையில் உள்ளவை தப்பித்தால் போதுமானது என்று எண்ணித் தப்பிய பின்னர் மகிழ்வது போன்று, “நல்லவேளை, நாம் இவர்கள் போன்று அவனைக் குறித்துச் சிந்திக்காமல் நிற்கவில்லை”, என்று தான் பெற்ற பயனைச் சிந்தித்தவராக மகிழ்கிறார்.

2-8-1 அணைவ தரவணைமேல் பூம்பாவை யாகம்

புணர்வது இருவரவர் முதலுந் தானே

இணைவனா மெப்பொருட்கும் வீடு முதலாம்

புணைவன் பிறவிக் கடல் நீந்து வார்க்கே

பொருள் - ஆதிசேஷன் மீது மிகவும் விருப்பத்துடன் சயனிப்பது, மலர்களில் உள்ள பரிமளம் என்பது ஒரு வடிவம் கொண்டது போன்று பெரியபிராட்டியின் திருமேனியை அணைத்துக்கொள்வது, நான்முகன் ருத்ரன் போன்ற இருவருக்கும் தானே காரணமாக இருப்பது, அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் ஒத்தது போன்று இருப்பது, மோசடித்துக்குக் காரணமாக இருப்பது, ஸம்ஸாரம் என்ற கடலை நீந்திக் கடக்க முயல்பவர்களுக்கு ஒரு தெப்பம் போன்று இருப்பது - ஸர்வேச்வரனே ஆவான்.

அவதாரிகை - முக்த ப்ராப்ய போகத்தைச் சொல்லுகிறது. முதற் பாட்டுத்தான் இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹமாய், மேலுள்ள பாட்டுக்களிலே ஒரு பதத்தைப் பற்றிப் போருமவையும், அது தன்னைப் பற்றி யெழுமவையுமா யிருக்கிறது.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரத்தில் முக்தன் ஒருவன் அடையும் இன்பம் குறித்து அருளிச் செய்கிறார். இந்தப் பாசுரம், இந்த இரண்டாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழியின் சுருக்கமாக உள்ளது. தொடர்ந்து உள்ள மற்ற பத்துப் பாசுரங்களும், இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு பதத்தை அடியோட்டி அமைந்துள்ளன. அடுத்து

அடுத்து அமைந்துள்ள ஒவ்வொரு பாசுரமும், அவற்றுக்கு முன்னால் அமைந்துள்ளதைக் குறித்துக் கூறுவதாகவும் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (அணைவது அரவணைமேல்) முக்த ப்ராப்ய போகந்தான் இருக்கிறபடி. பர்யங்க வித்யையில் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டிமாருங்கூடத் திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே யிருக்கிற இருப்பிலே, இச்சேதநன் முக்தனாய்ச் சென்று கிட்டினால் “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி” – “நான் ராஜபுத்ரன், ப்ரஹ்ம ப்ரகார பூதன்” என்னக் கடவன்; “ஆகில் இங்ஙனே போராய்” என்றால், அவன் அங்கீகாரம் பெற்று, மாதாபிதாக்கள் இருந்த படுக்கையிலே ப்ரஜை சென்று ஏறுமாபோலே “தமேவம் வித் பாதேநாத்யாரோஹதி” என்று ஏறக்கடவனாகச் சொல்லுகிற அப்பேற்றைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (அணைவது அரவணைமேல்) - முக்தன் அடையும் இன்பம் இத்தகையது என்கிறார். இங்கு வேதத்தில் கூறப்படும் பர்யங்க வித்யை கூறுகிறார். (குறிப்பு - இங்கு அரும்பத உரையில் கூறப்படுவது முதலில் காண்போம் - ஸஹஸ்தரஸ்தானே விமிதே த்ருட உக்ரே யத்ர தேவாநாமதிதேவ ஆஸ்தே - என்னும்படியாக உள்ள திருமாமணி மண்டபத்தில், ஆதிசேஷன் மேல், தர்மம் முதலான எட்டுப் பீடத்தைக் கொண்டதான திவ்யமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் மீது, தந்மத்யே அஷ்டதள பத்மம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள தாமரையில், விமலோத்கர்ஷிணீ ஜ்ஞாநா க்ரியா யோகா ததைவ ச ப்ரஹ்வா ஸத்யா ததேசாநா தாலாம் நாம்நா ஸமர்ச்சயேத் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தத் தாமரையின் எட்டுத் தளத்தில் உள்ள விமலை போன்ற எட்டுப் பெண்களும் தாமரையின் கர்ணிகை எனப்படும் நடுப்பகுதி போன்ற அநுக்ரஹை என்பவளும் சாமரம் வீசும்படி அந்தத் தாமரையின் நடுவில் ஆதிசேஷன் மீது பெரியபிராட்டியுடன் ஸர்வேச்வரன் வீற்றுள்ளான் - இதுவே கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பர்யங்க வித்யை ஆகும்). ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியும் இணைந்து ஆதிசேஷன் என்னும் படுக்கையில் வீற்றுள்ளனர். அப்போது முக்தி அடைந்த ஜீவாத்மா அங்கு சென்று, அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி - நான் ராஜபுத்திரன் காரணம் நான் ப்ரஹ்மத்தை எனது ஆத்மாவில் கொண்டவன் - என்று உரைத்தபடி அங்கு செல்வான்.

அப்போது அங்குள்ளவர்கள் அவனை, “நீ இங்கு வருவாயாக” என்று அழைக்கும்போது, சிறிய குழந்தை ஒன்று தாய்தந்தை கிடக்கும் கட்டிலில் உரிமையுடன் சென்று ஏறுவது போன்று, தமேவம் வித் பாதேநாத்யாரோஹதி - இப்படியாக அவனை அறிந்தவன் தனது கால் கொண்டு அவன் மீது ஏறுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உயர்ந்த பேற்றை அடைகிறான்.

வ்யாக்யானம் - (அணைவது) தாபத்ரயங்களாலே நொந்த ஸம்ஸாரி சேதநன், “ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி” என்கிறபடியே, அப்பெரிய மடுவிலே விழுந்து தன் தாபமெல்லாம் ஆறுமா போலே யாயிற்று, முதலில் இவையில்லாதவன் திருவனந்தாழ்வான் மேலே யணைந்து, இவை உண்டாய்க் கழிந்தாரைப்போலே யிருக்கும்படி. விடாயர் மடுவில் விழுமாபோலே யாயிற்று அணைவது. (அரவணை மேல்) நாற்றம், குளிர்ந்தி, மென்மைகளை ஸ்வபாவமாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானோடே அணைவது; “புல்கும் அணையாம்” என்னக்கடவதிறே அவனை. சேஷபூதன் அடிமை செய்தல்லது தரியாதாப்போலே, சேஷியும் சேஷபூதனோடே அணைந்தல்லது தரியாதானாயிருக்கிறபடி. (பூம் பாவையாகம் புணர்வது) போக்யதைக வேஷையாம், நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய பெரியபிராட்டியாரோடே கலந்து வர்த்திப்பது. (ஆகம் புணர்வது) ஆத்மகுணங்கள் குமரிருந்து போமித்தனை.

விளக்கம் - (அணைவது) - தனக்கு விருப்பமான ஒரு பொருளை அடையும்போது எல்லையற்ற ஆசையுடன் அதனை அணைத்துக் கொள்வர். ஆக இவனை அணைக்கும்போது அத்தகைய ஆசை வெளிப்பட அணைப்பர் என்பதை அருளிச் செய்கிறார். மூன்றுவிதமான துன்பங்களால் பாதிக்கப்பட்ட ஸம்ஸாரி ஒருவன், மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மம் - ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி - கோடைகாலத்தில் குளிர்ந்த நீரோடையை அடைந்தது போன்று ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அந்தப் பெரிய மடுவில் விழுந்து தனது துன்பங்களை நீக்கிக் கொள்வது போன்று, இத்தகைய துன்பங்கள் ஏதும் இல்லாத ஸர்வேச்வரன் ஆதிசேஷனில் கிடப்பது எப்படி எப்படி உள்ளது என்றால், இந்தத் துன்பங்கள் அனைத்தும் கழியப் பெற்றவர்கள் எத்தனை இன்பமாக உள்ளனரோ அது போன்று அணைத்துக் கிடக்கிறான். தாகம் எடுத்தவர்கள் குளத்தில் கிடப்பது

போன்று உள்ளான். (அரவணை மேல்) – நறுமணம், குளிர்ச்சி, மென்மை போன்ற அனைத்தும் பொருந்திய ஆதிசேஷனுடன் அணைத்தல். முதல் திருவந்தாதி (53) – புல்கும் அணையாம் - என்றது காண்க. அடிமையாக உள்ள ஒருவன் தனது எஜமானனுக்கு ஏற்ற தொண்டுகளைச் செய்யாமல் இருக்க இயலாது என்பது போன்று, எஜமானனும் அடிமையுடன் சேர்ந்து இல்லாமல் தரிக்க இயலாது. (பூம் பாவையாகம் புணர்வது) - “பூம்” என்பதன் மூலம் அழகைக் கூறுகிறார். இதனால் இன்பமாக இருக்கும் தன்மை கூறப்பட்டது. “பாவை” எனனும் பதம் மூலம் மற்ற பெண்களுக்கும், மஹாலக்ஷ்மியான இவளுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை உணர்த்துகிறார்; அதாவது கர்மம் காரணமாக வந்த பெண்மையைக் கொள்ளாதவள். இன்பமே ஒரு வடிவு கொண்டது போன்று உள்ளவளும், ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தால் பெண்ணாக நின்றாள் என்று கூற இயலாதவளும் ஆகிய மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்து நிற்பது. (ஆகம் புணர்வது) பெரியபிராட்டி மீது ஸர்வேச்வரனுக்கு எப்போதும் அதிக ஈடுபாடு உள்ளதால், அவளுடைய அழகு போன்றவற்றிலேயே மயங்கி நிற்பான் அல்லாமல், அவளுடைய ஆத்மகுணங்கள் குறித்து அவன் ஆராய்வதில்லை; ஆகவே அவளுடைய ஆத்மகுணங்கள் எந்தவிதமான பயனும் இல்லாமல் உள்ளன என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - “அணைவது, புணர்வது” என்கிறதிறே மூவர்க்கும் போகம் ஒத்திருக்கையாலே. “ரம்யமாவஸதம் க்ருத்வா” அறுபதினாயிரம் ஆண்டு மலடு நின்ற சக்ரவர்த்தி தன் ஆதரத்துக்குப் போரும்படி சமைத்த மாளிகைகளிலும், திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தி அழகியதாயிருந்தது - காட்டிலே இளையபெருமாள் சமைத்த ஆச்ரமமாயிற்று. “த்ரயோ ரமமாணா:” நாயகரான பெருமாள் ரஸமல்லவே பிராட்டியது; பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் ரஸமன்றே பெருமானது; அப்படியே அச்சேர்த்தி கண்டு உகக்குமவரினே இளையபெருமாள். “வநே” - “படைவீடர் காட்டிலே ரமித்தார்கள்” என்று தோற்றாதே, காடர் காட்டிலே வர்த்திதாற்போலே பொருந்தியிருந்தபடி. ஆகச் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டிமாருமாகத் திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே இருக்கக் கண்டு உகந்து அடிமை செய்கை முக்த ப்ராப்ய போகமாகிறது.

விளக்கம் - “அனைவது புணர்வது” என்று கூறியது ஏன் என்றால் ஸர்வேச்வரன், மஹாலக்ஷ்மி மற்றும் ஆதிசேஷன் ஆகிய மூவருக்கும் இன்பம் ஒரே போன்று உள்ளதால் ஆகும். அதாவது இவர்கள் இருவருக்கும் உண்டாகும் இன்பம் என்பது, அத்தகைய சேர்த்தியை அனுபவிப்பதன் காரணமாக ஆதிசேஷனுக்கு உண்டு என்று கருத்து. இதற்கான ப்ரமாணம் அருளிச் செய்கிறார். ஸங்க்ஷேப இராமாயணம் - ரம்யமாவஸதம் க்ருத்வா - கானகத்தில் இருந்த ஆச்ரமத்தில் மூவரும் இன்பமாக இருந்தனர் - என்றது காண்க. அனுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் குழந்தைப்பேறு இல்லாமல் தசரதச்சக்ரவர்த்தி, இராமன் அவதரித்தவுடன் அவன் மீது உள்ள தனது ஆழமான ஈடுபாட்டின் விளைவாக உண்டாக்கிய மாளிகைகளைக் காட்டிலும், இராமனுக்கு அவனுடைய திருவுள்ளத்திற்குச் சேரும் விதத்தில் லக்ஷ்மணன் காட்டில் அமைந்த ஆச்ரமமே சிறந்து இருந்தது. தனது நாயகனான இராமனின் இன்பமே சீதைக்கு இன்பம், சீதைக்கு உண்டாகும் இன்பமே இராமனுக்கு இன்பம், அத்தகைய சேர்த்தி கண்டு லக்ஷ்மணன் மகிழ்ந்து நின்றான். “நகரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் காட்டில் வசிக்கிறார்கள்” என்று தோன்றாதபடி, “கானகத்தில் பிறந்தவர்கள் கானகத்தில் பழகி வசிப்பது போன்று” அவர்கள் மூவரும் பொருந்தி வாழ்ந்தனர். ஆக இதன் மூலம் உணர்த்துவது என்னவென்றால் - ஸர்வேச்வரனும், பெரியபிராட்டியும் ஆதிசேஷன் என்ற மெத்தையில் இருப்பது கண்டு மகிழ்ந்து கைங்கர்யம் செய்வதே மோக்ஷம் பெற்ற ஒருவனுக்குக் கிட்டும் இன்பம் ஆகும் - என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (இருவரவர் முதலுந்தானே) ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்குக் காரண பூதனாயிருக்கும். “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ:” என்கிற ப்ரஸித்தியாலே “இருவரவர்” என்கிறார். அவ்வியூதியைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே (அனைவது, புணர்வது) என்கையாலே - அது போகபூமியாய் நித்யமாயிருக்கும் என்னுமிடமும், இங்கு (முதல்) என்கையாலே - இவ்வியூதியில் கார்ய காரண பாவத்தால் வந்த ஸம்பந்தமும், இதுதான் ஆவது அழிவதாம் என்னுமிடமும் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (இருவரவர் முதலுந்தானே) - நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகிய இருவருக்கும் காரணமாக உள்ளவன். தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (11) - ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ: - அவன் நான்முகன், அவன் சிவன் - என்பதற்கு ஏற்ப இங்கு

இவர் என்கிறார். பரமபதத்தைக் குறித்துக் கூறும்போது “அணைவது, புணர்தல்” என்று கூறுவதால், அது இன்பம் நிறைந்ததாக எப்போதும் இருக்கும் என்பது வெளிப்படுகிறது. இந்தப் பூமியைக் குறித்து உரைக்கும்போது “முதல்” என்று கூறுவதால், இந்த உலகமானது கார்யம் காரணம் என்ற தொடர்பால் உண்டானது என்பதும், இது “தோன்றுதல், மறைதல்” என்பதற்கு உட்பட்டது என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் – இத்தால், ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஸம்ஸார பத்தர்கள் என்னுமிடமும், ஈச்வரனே மோக்ஷ ப்ரதனாக வல்லான் என்னுமிடமும் சொல்லுகிறார். ஆக ஆச்ரயணியன் அவனே, ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஆச்ரயணியரல்லர் என்கை; “ஆப்ரஹ்ம ஸ்தம்ப பர்யந்தா ஜகதந்தர் வ்யவஸ்திதா: ப்ராணிந: கர்மஜநித ஸம்ஸார வச வர்த்திந:” என்னா நின்றதிநே. இப்படி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் காரணபூதனாகையாலே வந்த மேன்மையை உடையவன்.

விளக்கம் - இதன் மூலமாக நான்முகனும், ருத்ரனும் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்பதும், ஸர்வேச்வரனே மோக்ஷம் அளிக்கவல்லவன் என்பதும் கூறுகிறார். ஆகவே அனைவராலும் அடையத்தக்கவன் ஸர்வேச்வரனே அல்லாமல், நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் அல்ல. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஆப்ரஹ்ம ஸ்தம்ப பர்யந்தா ஜகதந்தர் வ்யவஸ்திதா: ப்ராணிந: கர்மஜநித ஸம்ஸார வச வர்த்திந: - நான்முகன் தொடக்கமாகப் புல்பூண்டு முடிய உள்ள இந்த உலகத்துப் பொருள்கள் அனைத்தும் புண்ணியம் மற்றும் பாவம் என்ற கர்மங்களால் உண்டாகும் ஸம்ஸாரத்துக்கு உட்பட்டவையே - என்றது காண்க. இப்படியாக நான்முகன், சிவன் போன்றவர்களும் உண்டாகக் காரணமாக உள்ளதால் ஏற்படும் மேன்மை பொருந்தியவன்.

வ்யாக்யானம் - (எம்பொருட்கும் இணைவனாம்) தேவாதி ஸகல பதார்த்தங்கள்தோறும் ஸஜாதியனாய் வந்து அவதரிக்கும். ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் நடுவே வந்து அவதரிப்பது உபேந்த்ரனாவது, சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீவஸு=தேவர்களளவிலே அமைத்து வந்து பிறப்பது, மஹாவராஹகமாவது, குப்ஜாம்மரமாவதாகாநிற்கும். இப்படி தாழவிட்டுப் பிறக்கிறது எதுக்காக

வென்னில். (வீடு முதலாம்) மோஷு ப்ரதனாகைக்காக. அவதரித்த விடங்களிலே, பக்ஷிக்கு மோஷுத்தைக் கொடுப்பது, பிசாசுத்துக்கு மோஷுத்தைக் கொடுப்பதாகாநிற்கும். அவன் வந்து அவதரிப்பது மோஷுப்ரதனாகைக்காகவாகில், எல்லாரும் பின்னை முத்தராக வேண்டாவோ? என்னில், (பிறவிக் கடல் நீந்துவார்க்கு - புணைவன்) “ஸம்ஸாரம் என்றொரு பெருங்கடல், அது எங்களால் கடக்கப்போகாது, ப்ரபலனான நீயே கழித்துத் தரவேண்டும்” என்று இருப்பார்க்கு ப்ரதபூவாய் நின்று கடத்திக் கொடுக்கும். புணையாமவன் என்றபடி; ஸர்வபர நிர்வாஹகனாமவன் என்றபடி. “ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரமநந்த க்லேச பாஜநம், த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய” என்றிருப்பார்க்குக் கடத்திக் கொடுக்கும். புணைவன் என்று - தெப்பமாவன் என்னவுமாம். “விஷ்ணுபோதம்” என்னக்கடவதிறே. ஏகதேசத்தைப் பற்றி நிற்கையன்றிக்கே அக்கரையும் இக்கரையுமாய் நிற்கும் ஓடமாயிற்று.

விளக்கம் - (எம்பொருட்கும் இணைவனாம்) - தேவர்கள் தொடங்கி தாவரங்கள் முடிய உள்ள அனைத்துப் பொருள்களிலும் அவற்றை ஒத்தபடி அவதரிப்பவன். இதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். நான்முகன் மற்றும் ருத்ரனுக்குச் சேரும்விதமாக உபேந்த்ரனாக அவதரித்தல், தசரதன் மற்றும் வஸுதேவர் ஆகியோருக்குச் சேரும் விதத்தில் இராமனாகவும் க்ருஷ்ணாகவும் அவதரித்தல், வராகமாக அவதரித்தல், குட்டையான மரமாக அவதரித்தல் போன்றவை. இவ்விதம் தன்னைத் தாழ்த்தியபடி ஏன் அவதரிக்கவேண்டும்? (வீடு முதலாம்) - மோஷும் அளிப்பதற்காக ஆகும். தான் அவதரித்த இடங்களில் ஜடாயு போன்ற பறவைகள், கண்டாகர்ணன் போன்ற பிசாசும் ஆகியவற்றுக்கு மோஷும் அளித்தான். அவன் இங்கு வந்து அவதரிப்பது மோஷும் அளிப்பதற்காகவே என்றால், அனைவருக்கும் மோஷும் கிட்டவேண்டும் அல்லவோ என்பதற்குச் சமாதானம் உரைக்கிறார். (பிறவிக் கடல் நீந்துவார்க்கு - புணைவன்) - “ஸம்ஸாரம் என்பது மிகவும் பெரிய கடல், அதனை எங்களால் கடக்க இயலாது, நீயே எங்களுக்கு உதவவேண்டும்”, என்று அண்டுபவர்களுக்கு ஒரு தெப்பம் போன்று நின்று கரையேற்றுவான். அனைத்தையும் வழி நடத்துபவன். ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரமநந்த க்லேச பாஜநம், த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய - ஸம்ஸாரம் என்ற கொடிய கடலைக் கடப்பதற்கு ஞானிகள் உன்னையே

சரணம் அடைகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்களைக் கரை ஏற்றுகிறான்.
விஷ்ணுபோதம் - விஷ்ணு என்ற ஓடம் - என்பர். ஒரு இடத்தில் மட்டும் நிற்காமல்,
பூமி மற்றும் பரமபதம் என்ற இரு கரைகளுக்கும் பயணித்தபடி உள்ள ஓடம் என்று
கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 18)

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே, திருமழிசையாழ்வாருடைய ஸம்பந்தத்தையிட்டு எம்பெருமானாரைக் கொண்டாடி, இப்பாட்டிலே தாம் முந்துற முன்னம் தொண்டுபட்ட பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே அதிப்ரவணராய், “மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே” என்று அவரையொழிந்த எம்பெருமாண்களை விரும்பாத பதிவ்ரத்யத்தை யுடையரான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருடைய திருவடிகளையொழிய வேறான்றிலே ஆதரமற் றிருக்கிற எம்பெருமானார் திருவடிகளே எனக்கு ப்ராப்யமென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் திருமழிசையாழ்வாருடன் உள்ள ஸம்பந்தம் என்பதைக் கூறி எம்பெருமானாரைக் கொண்டாடினார். இந்தப் பாசுரத்தில் பெரியபெருமானாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயத்தில் கைங்கர்யம் செய்து, அவன் மீது அளவு கடந்த அன்பு கொண்டவரும், திருமாலையில் (9) - மற்றுமோர் தெய்வம் உண்டே - என்று பெரியபெருமாள் அல்லாத மற்ற எந்த ஒரு திவ்யதேசத்து எம்பெருமானையும் விரும்பால், உயர்ந்த பதிவ்ரதையாகவே வாழ்ந்த தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருடைய திருவடிகள் அல்லாமல் வேறு எதனையும் சார்ந்து நிற்காமல் உள்ள எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளே, தான் அடைய வேண்டிய இலக்கு என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (செய்யும் பசுந் துளபத்தொழில் மாலையும்) மிக்க சீர்த்தொண்டரான தம்மாலே, வைஜயந்தீ வந மாலையென்றும், கலம்பகன் மாலையென்றும் அநுபோக்த்தாக்களாலே உல்லேகிக்கும்படி ஸந்தர்ப்பிக்கப்பட்டதாய் தம்முடைய கரஸ்பர்சத்தாலே வந்த புதுக்கணிப்பெல்லாம் நிறத்திலே காணலாம்படியான பசுமையை யுடைத்தான திருத்துழாயாலே வகுப்புண்டாகச் சமைத்த திருமாலையும். “தொடையொத்த துளபமுங் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி” என்னுமிவர், தம்மைத்தாமே நிரூபித்துக் கொள்ளவல்லாரிறே. (செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத் தமிழ்மாலை) “அருமறைகள்” போலே த்ரைவரணிகாதிகாரமா யிருக்கை யன்றிக்கே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி ஸர்வாதிகாரமாய் அந்யோந்யோப மதர்த்த வாக்யங்களாலே ப்ரமத்தை விநாசிப்பித்தும் ஸ்வார்த்தத்தை யறிவதற்கு துரவகாஹங்களாயு மிருக்கையன்றிக்கே, ஸாரதமார்த்த ப்ரகாசகமாய் த்ரமிட பாஷையாலே நிர்மிக்கப்பட்ட திருவேதமென்று நிரூபிக்கும்படியா யிருப்பதாய் திருமாலையென்னும் பேரையுடைத்தான தமிழ்மாலையையும். பெய்தல் - உண்டாக்குதல்.

விளக்கம் - பெரியதிருமொழி (11-1-9) - மிக்க சீர்த்தொண்டர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்பத் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் என்னும் தன்னால் புதிய வைஜயந்தீ மாலை என்றும், கலம்பக நன்மாலை என்றும் அனுபவிப்பவர்கள் மூலம் கொண்டாடும்படி உள்ளதாகவும், தனது திருக்கரம் பட்டதன் காரணமாக உண்டான மகிழ்ச்சி அனைத்தும் பசுமை நிறத்தில் வெளிப்படும்படி உள்ள துளசி போன்றதாகவும் உள்ள திருமாலை என்னும் ப்ரபந்தத்தை உண்டாக்கி, திருப்பள்ளியெழுச்சி (10) - தொடையொத்த துளபமுங் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி - என்று கூறும்படி உள்ள இவர் தம்மைத்தாமே நிரூபித்துக் கொள்ளவல்லவர் அல்லவோ! (செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத் தமிழ்மாலை) - அருமறைகள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப முதல் மூன்று வர்ணத்தினருக்கு மட்டுமே அதிகாரம் உள்ள வேதங்கள் போன்று அல்லாமல், பெண்களும் ஏதும் அறியாதவர்களும் கூட கற்கும்படியாக அனைவருக்கும் ஏற்கும் விதத்தில் உள்ள; மறைந்து கிடக்கும் பொருளை உணர்த்தி மயக்கத்தை விலக்கும் வாக்கியங்கள் நிறைந்ததாகவும், கூறப்படும் உபதேசத்தை அறிந்து கொள்ள மிகவும் கடினம்

என்பதான தன்மைகள் ஏதும் இல்லாமல், வேதங்களுடைய ஸாரத்தை மட்டுமே எடுத்துக்கொண்டு உயர்ந்த தமிழ் மொழியில் உண்டாக்கப்பட்ட வேதமே ஆகும் என்று கூறப்படுவதாகவும், திருமாலை என்று பெயர் உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற தமிழ்மாலை.

வ்யாக்யானம் - (பேராத சீரரங்கத் தையன்) “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவச்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரியாச”, “யஸ்ஸர்வஜ்ஞாஸ் ஸர்வவித்”, “நித்யஸ் ஸத்யோ நிஷ்களங்கோ நிரஞ்சநோ நிர்விகல்போ நிராக்யாத்ச்சதோ தேவ ஏகோ நாராயணா:” என்றும், “ஈறில் வண்புகழ் நாரணன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹேயப்ரதிபடங்களாய் நித்யங்களாயிருக்கிற கல்யாண குணங்களை யுடையனாய், “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ர்த் கதி:” என்றும், “பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய”, “பிதா ப்ராதா ச மாதா ச மாதவ:” என்றும், “தாயாய்த் தந்தையாய்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வவித பந்துத்வம் தோற்றும்படி கோயிலேலே கண்வளர்ந்தருளின பெரியபெருமாள். “ஐயனே யரங்கனே” என்று இவரும் தம் ப்ரபந்தத்திலே யருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (பேராத சீரரங்கத் தையன்) - ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-7) பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவச்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஞானபலக்ரிய ச - இவனுக்கு உள்ள சக்தியானது இயற்கையிலேயே உள்ளது; மேலும் ஞானம், பலம், அறிவு முதலியவை கொண்டது. - என்றும், முண்டக உபநிஷத் (1-1-9) - ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - அனைத்தையும் அறிந்தவன் யாரோ, அறிபவன் யாரோ - என்றும், நாராயண உபநிஷத் - நித்யஸ் ஸத்யோ நிஷ்களங்கோ நிரஞ்சநோ நிர்விகல்போ நிராக்யாத்ச்சதோ தேவ ஏகோ நாராயணா: - எப்போதும் உள்ளவன், ஸத்யமானவன், களங்கம் அற்றவன், தோஷங்கள் அற்றவன், மாற்றங்கள் அற்றவன், தனக்கு நிகர் இல்லாதவன், தேவர்களுடைய தேவன், நாராயணன் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-2-10) - ஈறில் வண்புகழ் நாரணன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தாழ்ந்த அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக எப்போதும் உள்ளதான திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவன். ஸுபால உபநிஷத் - மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ர்த் கதி: - தாயும், தந்தையும், உடன் பிறந்தவனும், இருப்பிடமும், காப்பவனும் நண்பனும், பேறும் ஆகிய எல்லாம் நாராயணனே -

என்றும், கீதை (11-43) - பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய - இந்த லோகம் மற்றும் அனைத்து சராசரங்களுக்குத் தந்தை நீயே - என்றும், மஹாபாரதம் வனபர்வம் (161-56) - பிதா ப்ராதா ச மாதா ச மாதவ: - மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரனே அனைத்தின் தந்தை, சகோதரன், தாய் ஆவான் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-8-1) - தாயாய்த் தந்தையாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான உறவும் இவனே ஆவான் என்றுள்ள தன்மை வெளிப்படும்படி திருவரங்கத்தில் கண்வளர்பவன். பெருமாள் என்று போற்றப்படும் இராமனால் ஆராதிக்கப்பட்டதால் பெரியபெருமாள் என்று கொண்டாடப்படும் ஸ்ரீரங்கநாதன். திருமாலையில் (33) - ஐயனே அரங்கனே - என்று இந்தத் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும் அருளிச்செய்தமை காண்க.

வ்யாக்யானம் - (அரங்கத்தையன்) அந்த ஸ்தலத்தை யிட்டு அவர் தம்மை நிரூபிக்கவேண்டும்படி காணும் இவர் தமக்கு அதிலே ப்ராவண்யாதிசயமிருப்பது. பேராமை - நீங்காமை. அப்படிப்பட்டவருடைய (கழற்கணியும்) திருவடிகளுக்கு அலங்காரமாக ஸமர்ப்பித்த. (பரன்) சேஷத்வத்துக்கு தமக்கு மேற்பட்டாரில்லையென்னும்படி அதினுடைய சரமாவதியிலே நிற்கையாகிற அதிகாரத்தைப் பெற்று உத்கர்ஷ்டரான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருடைய. “தொண்டரடிப்பொடியென்னு மடியனை அளியனென்றருளி உன்னடியார்க் காட்படுத்தாய்” என்று சேஷத்வத்தினுடைய சரமாவதியையிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. (தாளன்றி) திருவடிகளை யொழிய. இவர் கோடியான ஆழ்வார்களுடையவும், பெரியமுதலியார் தொடக்கமான ப்ரபந்நருடையவும் திருவடிகளை யொழிய வென்றபடி. (ஆதரியா மெய்யன்) வேறாரு ஸாதநாந்தர நிஷ்ட்டரை விரும்பாத ஸத்யசீலரான. யதா தர்ஷ்டார்த்த வாதித்வம், ஸத்யசீலத்வம். ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை தாம் அவனுக்கு பர்யங்கமாயிருக்கிற தசையிலே கண்டபடியே அவதாரத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யத்தை யருளிச்செய்த ஸத்ய சீலராகையாலே (மெய்யன்) என்கிறார்.

விளக்கம் - (அரங்கத்தையன்) - திருவரங்கம் என்ற அந்த சேஷத்தரத்தின் பெயரைக் கொண்டே தன்னை அறியலாம்படி ஸ்ரீரங்கநாதன் உள்ளான்; அவனிடம் கொண்ட காதல் என்பதைக் கொண்டே தன்னை அறியலாம்படி தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் உள்ளார். அப்படிப்பட்டவருடைய. (கழற்கணியும்) - திருவடிகளுக்கு அலங்காரம் போன்று சமர்ப்பிக்கப்பட்ட. (பரன்) - அடிமைத்தனத்திற்கு தனக்கு மேற்பட்டவர்கள் யாரும் இல்லை என்னும்படி அடிமைத்தனத்தின் எல்லையில் நிற்பது என்ற தகுதி பெற்று உயர்ந்தவராகிய தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருடைய. திருப்பள்ளியெழுச்சி (10) - தொண்டரடிப்பொடி யென்னு மடியனை அளியனென்றருளி உன்னடியார்க் காட்படுத்தாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அடிமைத்தனத்தின் எல்லையை அல்லவோ இவர் அரங்கனிடம் வேண்டி நின்றார். (தாளன்றி) - அவருடைய திருவடிகள் அல்லாமல். இவர் முடிய உள்ள ஆழ்வார்கள், ஜடாயு தொடக்கமாக உள்ள ப்ரபந்நர்கள் ஆகியோர்களுடைய திருவடிகள் அல்லாமல் என்று கருத்து. (ஆதரியா மெய்யன்) - மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் வேறு யாரையும் விரும்பாமல் உள்ளவர். ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களை, தான் அவனுடைய மெத்தையாக உள்ள நிலையில், அதாவது எம்பெருமானாராகிய தான் ஆதிசேஷனாக உள்ளதால், கண்டதை தனது எம்பெருமானார் என்னும் அவதாரத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அருளிச்செய்தார்; இதனால் எம்பெருமானாரை “மெய்யன்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இராமாநுசன்) எம்பெருமானாருடைய. (சரணே கதி வேறெனக்கே) திருவடிகளே என்ற அவதாரணத்தாலே - அநந்யகதித்வஞ் சொல்லிற்று. (எனக்கே) வெறொரு க்ரியா விசேஷத்தைப் பண்ணமாட்டாத அகிஞ்சநனான வடியேனுக்கு திருவடிகளே விசேஷித்து உபாயமும் உபேயமுமென்றபடி. “உபாயோபேய பாவேந தத்வதஸ் ஸர்வதேசிகை: ஸுநிச்சிதாங்க்ரி பத்மாய யதிராஜாய மங்களம்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானாருடைய. (சரணே கதி வேறெனக்கே) - “திருவடிகளே” என்று ஏவகாரம் மூலம் மற்ற எதனையும் சாராத நிலை கூறப்பட்டது. (எனக்கே) - மற்றொரு விஷயம் எதற்கும் இது போன்ற

அடிமைத்தனம் என்பதைச் செய்யாத, வேறு கைம்மாறு இல்லாத எனக்கு, அவருடைய திருவடி மட்டுமே உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகும். உபாயோபேய பாவேந தத்வதஸ் ஸர்வதேசிகை: ஸுநிச்சிதாங்க்ரி பத்மாய யதிராஜாய மங்களம் – அனைத்து உபாய உபேயங்களைத் தெளிவாக உள்ளது உள்ளபடி உபதேசிக்கும் யதிராஜருக்கு மங்களம் - என்றது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்